

N° 3.

Maane = Brev,

N. S.
1237

Eller

Et Brev

Fra

Maanen,

Sendt til Jorden,

Os

Fundet i Bergen,

3

Aaret 1775.

BERGEN,

Trykt paa Authors Beføstning af S. Dedechem,

Giber Agt, I Jordens Ind-
byggere, og især mærker,
I Bergens Borgere!

Himmel-Breve, seer vi, virker lidet
eller intet hos Eder. Ey allene,
saa mange adskillige Gange tilforn skrevne
og sendte til Eder, har været gaadffe
frugtesløse paa Eders haarde Hjertes men-
end og det sidste, for kort Tid siden til E-
der skrevne, og af Eder i Bergen fundne
og læste Himmel-Brev, der var dog san-
delig Naek og Medlidenhed værd, har hel-
ler intet virket til Eders Forbedring: tvært-
imod, det er kun bleven foragtet af de
Store, beleet af de Bittige, og har ikke
bevæget, uden de smaae, Fattige og eek-
foldige, som derover har udøst Taaer
og ofret Sukke, imedens Judoefede Pon-

4

te i Staal, og Binn i Vocaler. Ja
sandelig, har Skudevigen, Stolen, Siel-
det, Strenge-Hagen, Engen og Hytter-
ne heri et stort Præ og Fortrin, for Eder,
I Mægtige, Rige og Fornemme, i de
store Huusk, og paa den store Bæde. Men
mueligt) at Himmel-Navnet har gjort
Eder koldfindige, og kommet Eder til at
tvivle paa Himmel-Brevets Syldighed.
Saa mange Himle, Eders gamle Lærde end
har forestillet sig, og bygget i deres Tan-
ker, af Ild, Luft, Vand, Christal &c.
saa mange fornuftige Indbyggere, Eders
nyere Lærde end har sadt i Saturnus, Ju-
piter, Mars, Venus og andre Planeter
og Himmel-Kloder. Ja, saa megen Liig-
hed, Eders Stjerne-kyndige end har fundet
imellem vor Maane og Eders Jord, og
saa noye har kundet skille og skælne vore
Bande, Hav, Søer, Bierge og Dale,
at I og har tordet forfatte Land-Kort
over Maanen; saa har dog ingen af Eders
Lærde endnu opdaget vore lærde Indret-
ninger, ingen spurdt efter vore Academier,
ingen undersøgt, om der, i vore nyttige
Selskaber, har været enten een Moses el-
ler

5

ler Cadmus, der har lærdt os Skrift og
Bogstaver, eller een Fault og Guttenberg,
der har tilbragt os Bog-Trykker-Konsten,
følgelig, om vi kunde skrive og trykke, og
er derfor, ventelig, Eders tykke Uvidens-
hed herom, een stor Aarsag til Eders Lær-
des store Koldfindighed og Foragt, saavel
for skrevne, som trykte Himmel-Breve.
Men for Maanen burde dog, I kiære Jor-
dens Indbyggere! have nogen meere Cre-
dit og Høysagtelse. Vi Maane-Borgere
ere jo Eders Jords beste Venner og nær-
meste Naboer. Nogle af Eders Lærde,
som I veed, har foreslaaet een Senlads
fra Eder til Maanen, endskiont samme
vilde blive vanskeliggere, end det Eders For-
søg, at flyve fra Calais til Dover. Vor
Maane gjør jo og Eder, mange store og
vigtige Tjenester. Den følger Eders Jord
i sit Circul-Løb. Den trykker paa Eders
Luft-Kreds og Dunst-Kugle. Den for-
arsager derved Eders Flod og Ebbe. Den
virker paa Eders Blod og dets Circulati-
on. Den har Indflydelse paa Eders Ban-
de, Strømme, Planter, Fiske, Fugle
&c. Ja skal Eders Ariost troes, da har

J Maanen at takke for, at Eders Bidd og Forstand, som J saa ofte taber, bliver dog ikke gandske tabt og borte af Verden; thi hos os, og i vore Karitet- og Naturalien-Cabinetter, glemmes i beqvemme Glas og Flasker, ald den Forstand, som daglig tabes af Eder, og vilde, J gode Bergens Borgere! i sær, høylig forundre Eder, om J fik see hos os, endog deres Forstands Flasker næsten fyldte, som J dog for Nyssen har troet, at besidde ald Forstand, og anseet som Forstandsfulde Kilder og Magazine.

J saadanne og flere Forbindelser mellem os og Eder, af saadanne og flere Venkabs og Nabokabs tilfælles Grunde og Aarsager, som nødvendig maa foreene os sammen, er det, at vi har formaact een af vore Lærde, i alles vores Navn, at skrive Eder dette Brev til, og deri at give Eder de Advarsel og Erindringer, som vor reene og uinteresserede Kierlighed til Eder, har agtet nødvendige, saa vel til Eders Forstands Oplysning, som til Eders Lyksaligheds Befordring. Denne reene, høye og gandske uinteresserede Kierlighed,

lighed, som nogle af Eders Lærde har branstet med, og gjort saa meget af, at de med den har villet opbrænde Himmelen og udsukke Helvede, findes dog aldrig hos Eder paa Jorden; Man leeder ligesaa forgieves efter den i de menneskelige Hjerter, som efter Constantini Magni Skiode til Paven, i de Rommerste Archiver. Den torde langt snarere findes hos os, og, ligesom vi, i Henseende til Sted og Situation, staaer lidt høvere, end J, saa torde og (mueligt) vore Dyder naae noget nærmere til den høieste Grad af Fuldkommenhed, end Eders. Men lige meget, vi vil ikke indlade os i nogen Trætte herom. Nok: At vi forsikrer Eder, at en rene og oprigtig Kierlighed har bevæget os, ligesom Himmel-Brevet har anlediget os, at skrive Eder til. Antager da dette vort velmeente Brev, ikke som fra Himmelen, men som fra Maanen. Troer dette, ligesaa fast, som J pleyer at troe Eders Skipper-Lidender og Uden-Landske Aviser. Lyder og efterlever dette, ligesaa hellig, som J pleyer lyde Eders egen Dyrigheds Bud og Forordninger. Eders Forhold og Dy-

forfel, i Afledning af dette vort første Brev, skal bestemme os herefter, enten oftere, eller aldrig meere at skrive Eder til; og vil vi derfor begynde vor Formaning og Erindring til Eder, med det lætteste, og som mindst koster Eder at efterleve, for at spaae og domme, om vor formodentlige Lykke, og Eders forventelige Lydighed, i det tungere og vanskelige. Det skal derfor ikke blive Himmel-Brevens sædvanlige Indhold og Materie, hvormed vi enten vil plage Eder, eller opholde os selv. Det er ikke, som i Himmel-Brevene, Dyrigheden, og dens Fejl, som vi vil true og atternemægle; Thi Dyrighed har J, i sær, J Bergens Borgere! paa nærværende Tid, saa god og retsindig, som i een ufuldkommen Verden, og Samling af Syndere, fornøstigt kand ventes. Og hvilken Dyrighed kand og være alle til Maade! Det er ethvert Menneſke, men i sær en Dyrigheds Person umueligt. At ville behage alle, kand ikke gaae an, uden at mishage ham som er over alle. Det er ey heller Sabbathens Overtrædelse, det er ikke Eruentimrets Stads, Skjorter eller Dromoser,

moser, ikke Spaadom om Verdens Undergang, ikke Dom og Decision over, enten Kiøbenhavn, Berlin, Paris, eller anden Stad, har de fleste og største Syndere, med et Ord: Det er ikke Himmel-Brevens sædvanlige, gamle og forslidte Materier, som dette vort Brev vil opvarme, og paaføre Læserne Dømmelse og Riedsommelighed ved. Men det er langt andre Ting, vi vil erindre Eder om, og derhos saadanne Ting, som baade ere usædvanligere at høre, og tillige lættre at øve og adlyde. Det er allene Eders Skrifter og Skribentere, vi denne Gang lidt vil opholde os over. Det er Eders underlige Smag, baade i at skrive, læse og domme, som vi med Billighed kand forundre os over. Og efterdi en blot Lyd af tomme Ord, uden nogen sund Sands og Kraft, kand saa hæftig røre og indtage Eder, at den halve Bye kand derover komme i Allarm og Bevægelse, saa skal dette Eders flygtige og flyvende Sempts Art og Bestaffenhed, ogsaa blive een Deel, af dette vort Brevs Formaal og Materie. Dette Eders underlige og læt bevægelige Sindslav, spores tydelig

tydelig nok af den Magt, som Eders Skrif-
ters blot rare og usædvanlige, men for
Nesten, tørre og slet intet betydende Navne
og Tituler, har til at henrykke Eders An-
dagt, og indtage Eders Hjertes. Det
Navn og Titul af et Himmel-Brev, for
Exempel, bevæger Mængden meere, end
Himmelen selv med alle sine Bisdoms og
Almagts Under. Eders, i sin Tid store
og berømte Holberg, skriver derfor rette-
lig en Sted, om visse Skrifter og Skri-
bentere, at den største Møye de har haft
med heele Bogen, har været Titul-Bla-
det, for at faae et beqvemt Navn til Bar-
net, og med een rar og u-hørt Titul, lige-
som med en Lokke-Mad, at tiltrække sig see-
re Kjøbere, Skribenten til god Løn og Be-
taling for sin Umage. Han har Ret, Folk
indtages strax af det Usædvanlige, og dertil
vasser sig fortræffelig: Himmel-Breve.
Guds og Dievelens Almanak. Fandens
fire Døttre/Præste-Pine. En Christens
Nat-Hue, og flere saadanne, lige artig
klingende, men lige tomme og intet bety-
dende Ord og Navne. Kommer nu hertil
store og malede Fraktur-Bogstaver, eller
nye

nye Figurer af Bog-Trykker-Stofke og
Juventioner, hvis Kraft Eders artige og
sind-rige Rabener, i een egen Satire, har
virket; See! saa maler strax Indbildnin-
gen, hos Mængden og Almuen, sig store
Ting, og stor Forventelse af saadant
Skrift, hvis allerførste Blad har kundet
gøre saadan Indtryk hos dem, og skaffe
dem saadan Sinds og Syns Fornøielse.
Men betænk! at det er kun som sagt er,
Mængden og Bobelen, baade af Stand
og Forstand, som kand røres og indtages
af saadant malet og glimrende Intet. Klo-
ge og fornuftige Folk vil have, som Ord-
sproget hos Eder lyder, Smæk for deres
Skilling, noget for noget, det er at sige:
Noget sundt, sandt og godt for deres Pen-
ge. I lever nu i en Tid, som i visse Maa-
der, med rette kaldes oplyst. I boer i
een Stad, hvor en skiden og opblæst Dio-
genes, behøver ikke, høy lys Dag, med
Lygte at leede efter Mennesker; thi Eders
Stæder, og blant dem, i sær Eders store
og vidt bekiendte Bergen, brimler af Men-
nesker, ja, af kloge, skionfomme og be-
læsedde Mennesker. Ey allene Eders Mands-
Kion-

Rion, Eders fornemme Borgere, Kjøbmand og Skippere, forstaaer nu meget meere, end deres Handel, Koer og Compas, men end og Eders Fruentimmer af forskiellig Stand og Bilkor, læser, tænker, venter paa deres Forstand, og finder nu omstunder, større Fornøjelse i en velskrevet Bog, end deres Modre og Olde-Modre tilforn, fandt ved deres Nat-Borde, Spejler og lystigste Forsamlinger. Saa at, den, som nu vil skrive, maa enten skrive noget Godt, eller gandske nedlægge det Handtværk, saa fremt han ellers agter de Fornuftiges Domme for sin Ære, høiere end Pobelens og de Dummes Biesfald, for sin Profit og Fordeel. Eders Jord-Klode, og paa den i sær, Eders Norden, har paa et Hundrede Aars Tid, i Nanderens og boglige Konsters Republikke, faaet saadan Forandring, og gjort saadan Fremgang, at en Skribent maa vel betænke sig, førend han skriver, og vente sig fast ligesaa mange Dommere som Læsere. Lykkelig var han endda, dersom alle hans Læsere vare tillige billige, fornuftige, upartiske og ret dømmende Læsere.

Men

Men hvor rar er ikke den Lykke for en statkels Skribent? Hvor mange, af Egenkierlighed, Stoltthed, Had og Misundelse beskufne og forblindede Dommere. Eders Navnkundige Voltaire, kalder en Stad Journalisterne (Saadanne Lærde, som giver Underretning om, og dommer over udkomne Bøger og Skrifter) lærde Bul-Bidere. Men, i Sandhed, de ret Lærde ere gemenlig de mildeste og billigste Dommere, de enten gandske Uværde, eller blot halv-lærde Læsere bider aller skarpest og dømmet allerubarimhartigst. Det var derfor at ønske, at I vel betænkte Eder, førend I befattede Eder med at skrive; I sær, at I vel overvænde og udsøgte de beste og beqvemeste Navne og Titler for Eders Bøger og Skrifter; thi paa Titlerne kommer det (som vi erfarer) meget an hos Eder, og har vi derfor ofte forundret os, at der i Eders Byer, i sær i Eders store og berømmelige Handel-Stad Bergen, hvor ellers allehaande Ting og Vahre ere at faae, ikke i Kram- Voderne skulle vare Titler og Opkrifter til Fals for Bøger og Skrifter, ligesaa vel som der,

der, i Eders Cancellier ere Titler og Characterer til fals for Mennesker, efterdi begges Trang dertil, som oftest er lige stor, og begge, for at komme frem til nogen Anseelse, kunde behøve saadant Skul og Over-Raadning. I Eders Skrædder-Huuse og Bær-Stæder, findes efter Eders artige Rabeners Ord, mange Bækener endnu i deres blotte Muelighed, som under Skrædderens magtige Haand, venter paa deres Udvikling til Birkelighed, ja end og under tiden Excellencer, hængende uden Liv og Ærme, paa Stole, som snart skal blive til levende Bækener. Kunde der da ikke ligeledes i Eders Kramboder, og med allehaande andre Ting saa rigelig forsynede Magaziner, ogsaa findes et Forraad og Oplag af bequemme Navne og Opskrifter paa Bøger, der ligesom et Uhr-Stoff og Grund-Bæsen, kunde tiene en Autor til Plan og Regul, hvorefter at indrette sit Forsæt og udføre sit Arbeide. Men da intet saadant, som vi beklager, findes hos Eder, saa vil vi, af et velmeenende Herte, herved give Eder en liden Anvisning dertil, og foreslaae Eder et Par saadanne

ne

ne Titler og nye Navne, som synes os bequemme for nye Skrifter, og i det mindste kunde giøre, hos Eders Læsere, ligesaa god Birkning, og efterlade sig ligesaa langvarig Erindring, som Eders Tyrkiske, Persiske, ja end og som Eders Himmel-Breve. Men noget Nyt maatte det endelig være, da I veed selv, hvor hæftig alt Nyt bevæger Mennesker, og i hvor gammel end Materien var, som I skreve om, vilde dog den blotte Lyd af Nyt, strax skaffe Eder en Mængde af Nysgierrige, som vilde kiope og læse. Vi foreslaae, til Prøve og Exempel, denne Gang allene to saadanne nye Titler for Eders Bøger og Skrifter, efter eget Behag, at vælge og bruge, nemlig:

1) Nye lærde Tyve-Koster. Et sandelig bequemt Navn til Eders nye Bøger, og den paa Arbeidet rigtigst passende Titul. Thi Skribenterne i Eders Musers Hav og Farvande, handler ligesom Algierer og Corsairer i Middel-Havet, der plyndrer alle Nationer, og rover, uden nogen Samvittighed derom at giøre sig, af alle Folkes Skrifter, alt hvad de finde,

der, og intet spares for deres Tyve-Haand, naar det kun findes tienligt for deres Dye-mærke, som er at skrive, fortiene, fornøye, og undertiden, dog rart, at lære og opbygge. Men den maatte ogsaa være meget fremmed og u-bevandet i Eders lærde Republikker, som vilde holde saadant slags Tyverte, enten for usædvanligt eller skammeligt iblandt Eder; thi en, som har læst noget, og nogen Tid i Verden, maa nødvendig kiende mange saadanne Bog-Tyve, der aabenbare stæler fra andre, og allene sætter paa det Staalne, en nye Facon, et nyt Sving, en nye Sauce, i en Modens Tale og Skrivemaade, hvormed det udgives, sælges, og indtil videre, passerer for deres egen sande Eyendom og Originale Arbejde. Men dette, som sædvanligt hos Eder, tilstaaer digterne, paa nogen Maade, at være nødvendigt for Eder, og bør derfor ikke regnes Eders Lærde til Skamme. Thi, sandelig, saa meget er allerede skrevet paa Eders Jord-Klode, og allerhelst siden Bogtrykkeriets lykkelige Opfindelse, ved Fault og Gutenberg, Aar 1440, saa meget i

alle

alle Materier tænkt og arbejdet, at lidet gandske og Original-Nyt, synes at kunde være til overs for den menneskelige Tids og Forstandes snævre Grændser. Allerklogeste hanlede derfor en Autor, om han gik reent til Verks og oprigtig frit ud tilstod, at det beste og meste af hans Arbejde var staalet, og derfor egentlig intet andet, end lærde Tyve-Koster. Dermed vilde han og sætte sig allerbest i Sikkerhed for Journalisterne og Skrift-Dommere, en Sect, som vor Tid og Alder er saa frugtbar paa, et Selskab, ligesaa formidable for en fattig Skribent og lærd Tyv, som Bull-Doggerne paa Eders Brygge ere for Natte-Tyvne. Men hvad agtede han, for sin Person, Journalisternes Bøllen, Bøden, Dømmen og ubarmhiertige Medhandling, som egentlig falde paa andre, naar han aabenbar tilstod, at han blot verterede og udcopierede andre. Han kunde da trodse ald deres critiske Nidkierhed, han kunde beholde lige godt sin Reputatton og være alle sine Læsere, i sær dem, som ikke forstode de fremmede Sprog, til samme baade Nytte og Fornøysse. Hans Ord vilde desuden

den medføre Sandhed, Titulen vilde svare til Materien og Indholdet, en Dybd og Egenkab, der ellers gemeentlig savnes hos Eders Skribentere og Skrifter. Men næst efter denne Titul af nye lærde Tyve-Koster, som kunde passe til alle Eders nye Skrifter (saae eller faa ingen undtagne) synes os, at det vilde være nyttigt, om I gave Eders Skrifter Navn og Titul af

2) Nye og fremmede Indbragte Vahre. Et Navn og Titul, der ikke var ubequem, og vilde ligesaa rigtig, som den første, legitimere sig hos alle forstandige og noget belæste Læsere. En Ting kunde vel gøre denne Titul farlig og befrygtelig for Eders Skribentere, nemlig Eders Sold-Boe og dens aarvaagne Bestientere, som vilde sættes i Bevægelse, spørge og eftersøge, om og de fremmede indbragte Vahre vare angivne og fortolde, og derfor, af mange bevægende Narraer, strax vilde erklære alle de Dyder og Vligter, som Skriften muelig kunde lære, for lutter Contrabandes Sager, som ikke findes i deres Part, ikke er efter deres Smag, og derfor ikke hos dem burde indføres. Men den-

denne Storm vilde dog snart igjen slagte sig, naar det mærkedes, at ingen Angiver derved kunde berige sig, ingen Confiscation vilde skee, men enhver Bedkommende vente i Stilhed paa bedre Vahre og bedre Lenlighed, til at viise deres Troeskab og Nidkierhed for det Almindelige, og var dette saa stor Kierlighed og Medlidenshed, som man efter Fornuft, Erfaring og Rimelighed, bør vente af nogen Soldboe og dens Patienter. Under denne Titul af Nye og fremmede Vahre, kunde I og skrive alt, hvad I vilde, Titulen af Nyt skaffede nok Eders Arbyde Afgang, i hvor gammelt det end var som I frembragte; Thi det vitser jodaglig Erfarenhed, at de allerbeste Skrifter, som sættes Nye-heds Skildt og Mærke, har kun een meget slet Lykke, og naar nye Gade-Biiser, nye Spaadomme og Himmel-Breve findes Liebhabere og Kjøbere i Tusinde Tal, saa bliver Exemplarene af gode Skrifter, omsider, enten opædte af Møll i Bog-Kæderne, eller brugte til Kræmer-Huuse i Urte-Boderne. Sculorum plena sunt Omnia, og Pøbelen, som udgør Mængden i hvert Land, finder langt mere Bes-

B 2

hag,

hag i Grimacerne af en Nar i Viræo,
 end i de vigtigste Lærdomme og Opdagel-
 ser, enten af en Pericles i Athenen, eller
 Archimedes i Syracusa. Har ikke, for
 Exempel, de usle og elendige Himmels-
 Breve, fundet Afstræk og Riøberer Tusind
 Tull, naar sunde og gode Prover ligger,
 til Autors Tab og Skade, u-segte og u-
 soldte. Hvor foranderlig og forskiellig
 Smag findes og ikke hos de ellers kloge og
 fornuftige Læsere? At det er og bliver for
 en Skribent, i hvad Materie han end Sri-
 ver, dog en Uiuuelighed, at fornøye alle.
 Nogle vil have blot Theologiske, andre
 blot Philosophiske, nogle Historiske, an-
 dre frie, frække og dumdrillige Stykker,
 ja mange veed fast ikke selv, hvad de vil ha-
 ve, og ere ligesom Benr-Hanerne paa
 Taarnene, der vendes efter alle Vinde, har
 intet vist at sigte til, intet fast, at bygge
 paa og blive ved, men ere, som i deres
 Hjerte, saa og i deres Gierninger, som
 i deres Smag, saa og i deres Domme,
 flygtige, ustadige og foranderlige, nu læ-
 ster de i Dag, hvad de rosende i Gaar, nu
 træder de i Støvet, det de nys tilforn op-
 høvede til Himmelen. Hvad Facit kand
 da

da en Skribent giøre sig paa sit Arbejdes
 Behag og Afgang, hos saa forskiellige
 Humeurs, Smag og Domme. Men,
 efterdi alle Mennecker tilhøbe ere dog
 nysgierrige, og Nys at see, høre, læse,
 vente, bevæger dem alle allervissest, saa
 bliver D. yhedens Titul og Opkrift, uden
 ald Tvil, den beste Lokke-Mad for Riø-
 bere, og derfor recommenderer vi Eder
 endnu engang, denne Titul: Af Nye og
 Fremmede Vahre.

Der gives vel hos Eder tilforn nog-
 le artige og flygtig nok udsøgte Titler,
 saasom: Magazin og Vie-Kube. Eders
 store Leipziger Magazin kand og, til
 deels fortiene den Titel baade i henseende
 til Bidløftigheden og Vigtigheden. Ligesom
 og Eders Danske Vie-Kube, indeholder
 adskillige gode og nyttige Stykker. Men
 vi vil dog ikke raade Eder, uden meget
 sielden og gandske sparsommelig, at brue
 saadanne prægtige og høitværende Tit-
 ler; Thi, i) horer disse Ord Magazin,
 Proviand, Arsenal, Tot-Huus &c. egent-
 lig Krigen og Krigs-Standen til. Det kua-
 de komme de Herrer brave Officers fore, li-
 gesom en Aulhor ved saadanne modige og
 B 1 man-

mandige Terminis, vilde give sig Air og
 Anseelse af Helte-Mod og Hjerter, ligesom
 der ved at ville opfordre Fiender og Mod-
 standerne. Da dog enhver veed, at Skri-
 benterne hos Eder ere intet mindre end
 Hælte, frygter for intet meere end Baa-
 ben, og om de end havde saa lange Been,
 som en gammel Preussisk Grenadier, brug-
 te vel dog de fleeste dem aldrig, uden til
 at løbe, for at søge Skul og Retirade.
 Næsten samme Dom kand sælbes over det

2) Navn og Titul af Vie-Kube; thi
 endskjønt denne temmelig store Bog, der
 under dette Navn, for nogen Tid siden
 udkom i Dannemark, indeholder virkelig
 mange gode, lærerige og læsværdige Styk-
 ker, saa er det dog ikke raadeligt, at bru-
 ge den ofte i et Land og under en Clima,
 hvor ikke allene Bierne, men end og efter
 nogles Tanker, Hiernen i Hovedet fryser.
 Desuden er dette at frygte: At i den Stad,
 Bierne samler, skient af mange og adskil-
 lige Blomstre, dog intet uden det som er
 got og nyttigt, nemlig: Bor og Hon-
 nina, Bahre, som altid beholder deres
 Priis og Værdie. Saa samler derimod
 en Author, af de mange og adskillige Bo-
 ger,

ger, han læser, ikke altid det beste, men
 ofte det allerfleeste, efter hans egen
 flerte Smag, fattige Skionsomhed og ber-
 skende Pæssion, som han lader raade for
 Ballet, hvor over hans, efter hans egne
 Tanker, vel samlede Honning, bliver for
 alle fornuftige Læsere, modbydelig og af-
 smagelig, og dersom Magten var i hans
 Fienders eller Journalisternes Hænder, saa
 vilde nok Autor for saadan Vie-Kube, saae
 sin Lod og hente sin Løn blant de Oberst-
 dige, og for Dronningens Frugtbarhed
 hinderlige og skadelige Han-bier, der, paa
 den aarlige Slagtning Dag, for Sta-
 tens Beste, maa myrdes og opofres. Men
 for alle Ting, og i hvad Eders spillende
 og spøgende Indbildnings Kraft end kun-
 de opfinde, saa kommer dog aldrig meere
 frem med Navn og Titul af Himmels
 Breve. Kloge Folk leer ad dem. From-
 me bedrøves over dem. Frietankere ta-
 ger af dem nye Leylighed til Religionens
 Spot, og Bøvelen selv, for hvis Skyld
 de dog egentlig skrives, bliver kun meere
 forbildet og styrket i Dumbhed og Overtro.
 Vil I derfor endelig have Breve oven fra
 Lusten og vore Egne, saa tager dem heller fra
 Maa.

Maanen, den staaer Eder nærmest, den
 er Eder ligest, den gjør Eder meest Tjenest-
 lie. Og dersom I kand troe, at Himme-
 len sender Eder Breve, dersom Eders
 Med-Elabntinger i Gronland kand troe,
 at Maanen kommer undertiden ned paa
 Eders Jord-Klode, for at fiske og jage ef-
 ter Kobber og Sæl-Hunde, dersom Eders
 Brodre i China kand troe, at den, i Fors-
 mørkelser, er i Nød og Fare, af Drager,
 som vil opæde den; saa kand I sagte liges-
 saa læt troe, at Maanen, som Eders be-
 ste Ven og nærmeste Naboe, kand sende
 Eder Breve til Undervisning og Advarsel.
 Men vi slutter, og vil ikke opholde Eder
 længere. Lange Breve, frygter vi, at
 disse virke det samme hos Eder, som lange
 Prædikkener, nemlig Søvn og Kiedsom-
 melighed. Vi forbliver tilfsammen Eders
 Venner og Naboe, og jez i sær, som ef-
 ter fælles Ball og Samtykke af vort Nyt-
 tige Sælskab, skrev dette, Eders
 redebonne og velvillige

Seleno-Polites.

